

Царь Ясеновата пѣтека, царь Ясеновия мостъ, Царичината скала — тѣзи запазени още наименования край и въ Урвича говорятъ най-убедително за правдивостта и силата на народната паметъ. Всички после разиграващи се събития вече се лепятъ къмъ името на първия народенъ герой.

Ведена съ детето си — вкаменени

Малката историйка, която ще разправимъ по-долу, е свързана съ падането на Урвичката крепостъ.

Народътъ, който самъ е сторилъ съ свои ржце и плещи каменната крепостъ по непристъпнитѣ урви (може би и заради това да е наречена Урвичъ), я считалъ непревзимаема. Затова и турскитѣ завоевателни пълчици висѣли дълго около твърдината. И не смѣяли да нападатъ открито. А опитатъ

ли се — срѣщатъ дружния отпоръ на храбритѣ защитници. Явно било, че Урвичъ е непревзимаемъ, и България не можела да бжде обезглавена. Затова тѣ прибѣгнали до насилие надъ една планинка.

Срещу Урвичката крепостъ, по припецитѣ на Стърчиковъ камъкъ, една жена отъ Бистрица (съседно подвитошно село) наглеждала малкото си стадо и съ гордостъ поглеждала къмъ Урвичъ. И тя е работила тамъ и знае тайнитѣ ѝ врата, отъ които презъ нощта се слиза долу въ Искъра и изнася вода за бранителитѣ на крепостта.